

14/9/2022

Hai nữ sinh đánh nhau trước cổng Trường THCS Hoàng Văn Thụ, quận 10, nhiều học sinh khác đứng xem, cười cợt

Người ta nhìn vào sức mạnh của một quốc gia thông qua nền kinh tế, nhưng, đó là sức mạnh nhìn thấy được, có phần phô trương, muốn nhìn vào sức mạnh thực thụ của một quốc gia, người ta nhìn vào văn hóa, y tế và giáo dục. Chính vì lẽ này, có những quốc gia mà ở đó, một bữa ăn sáng của người bình thường có thể bằng một bữa tiệc của một đại gia trong siêu cường, nhưng sự giàu có, xài tiền của người trong quốc gia đó không thể kéo dân tộc họ lên thành siêu cường được. Bởi sức mạnh của quốc gia phụ thuộc rất lớn vào văn hóa, y tế và giáo dục. Với Việt Nam thì sao?

Đương nhiên không thể vì một chị MC dẫn chương trình văn hóa, chịu trách nhiệm về truyền hình văn hóa như một cô từng ăn cắp hay mới đây là nhân vật được mời như Ngô Hương Giang cũng lên VTV uốn éo nói về văn hóa trong khi bản thân anh ta từng có vết chàm ăn cắp đề tài mà vụ việc này từng bị nhà nghiên cứu phê bình Trần Ngọc-Tuấn phản ánh trên Tiền Vệ (tienve.org) mười năm trước. Cũng như giáo dục không thể dựa vào những phát biểu ngớ ngẩn của một tay bộ trưởng từng có biệt danh “ngọng” nói ra mà xem rằng chúng ta có nền giáo dục kém. Càng không thể vì một tay bộ trưởng y tế từng toa rập buôn thuốc giả hay một tay bộ trưởng y tế từng áp phe bán que thử kiểm tiền chia chác trên sinh mạng nhân dân mà xem nền y tế dòm...

Mọi thứ một khi bị xem là chả ra gì, điều đó cũng đồng nghĩa với việc cả hệ thống đã không còn đáng tin cậy. Và nó không tin cậy ra sao?

Bởi vì, giả sử chúng ta có một nền văn hóa tốt, có căn cơ văn hóa, thì ngay từ đầu, ngay sau những ngày thống nhất hai miền Nam - Bắc, việc nâng niu, tìm hiểu, học hỏi và bảo tồn văn hóa miền Nam là điều tối cần, cho dù có nhắm mắt cũng phải nhìn thấy điều này... thì không đến nỗi xảy ra chuyện đốt sách, nhốt và xua đuổi tác giả, dìm cả một nền văn học tự do của miền Nam vào biển lửa và tội ác như đã có. Bởi thế, ngay từ đầu, căn cơ văn hóa không có, hành xử thô lỗ, nhỏ nhen, thì càng về sau, khi kinh tế đủ để rùng rềng, bản năng thô lậu của kẻ thắng cuộc lại hiện ra rõ nét, người ta làm gì thì làm tùy thích, ngồi xồm trên pháp luật, lấy đồng tiền và quyền lực làm đũa thần hô mưa gọi gió, chẳng coi ai ra gì... Thì văn hóa càng thêm tệ hại. Bởi vậy, việc dung chứa một cô chân dài, con ông cháu cha từng có thành tích ăn trộm làm người phát ngôn cho kênh văn hóa quốc gia cũng là điều dễ hiểu. Một khi đã được dung túng, thì ngưi tầm ngưi, mã tầm mã, Ngô Hương Giang lên truyền hình rao giảng văn hóa cũng là điều dễ hiểu!

Cũng như y tế, nếu thực sự nền y tế Việt có lương tâm, thì chuyện một bộ trưởng làm điều sai quấy chẳng là cái gì cả, chỉ cần thay đi là xong. Vấn đề ở đây là tại sao lại có loại bộ trưởng như vậy xuất hiện sau khi có bộ trưởng tiền nhiệm bị cách chức do làm điều sai quấy? Phải chăng mọi thứ đã thành bản chất từ trên cao xuống dưới thấp, từ cửa trước ra cửa sau nên tránh vỏ dưa thì lại gặp vỏ dừa? Tình trạng bà Kim Tiến vừa bị mất chức do liên quan đến vụ buôn lậu thuốc ung thư, rồi thêm vụ buôn thuốc ung thư giả... những tưởng kẻ đến sau bà ta phải nhìn ra việc mình nên tránh, nhưng không, Nguyễn Thanh Long vừa lên nắm chức Bộ trưởng Y tế thì sau đó là hàng loạt vụ chột mũi tập thể từ Nam chí Bắc, đất nước vốn dĩ đang rối rắm vì bệnh dịch, nhân dân vốn dĩ quá mệt mỏi vì chống dịch, đói kém... thì thêm một vố chết chóc do Long mang lại. Một mặt giãn cách, giới nghiêm, gây tê liệt cục bộ, mặt khác lừa từng đàn nhân dân như gà, vịt ra những điểm test công cộng để đứng ngồi vật vạ chờ người ta chột mũi.

Và ngay trong chuyện chột mũi cũng là cơ hội để dịch lây lan mạnh nhất. Nhưng, vì nó là tiền mang về cho hệ thống của Long cùng đồng bọn, nên Long chẳng từ nan, bất chấp mạng sống đồng loại, bất chấp sức khỏe cộng đồng, dân tộc... Thế mới biết rằng một khi lương tâm bị kiến tha quạ mổ, một khi con người đặt chữ Tiền lên bàn thờ tổ tông và lương tri, thì người ta đâu ngán bất cứ việc gì, miễn sao có tiền. Điều đó chỉ cho thấy rằng đạo đức của những người Cộng sản trẻ đã tệ hại đến mức hết thuốc chữa! Mà ai là tinh hoa của đảng Cộng sản? Chính những người CS trẻ, họ là tương lai của đảng, vì họ có tri thức, có trình độ, có kiến văn, có giao lưu, học hỏi từ bên ngoài, họ được trang bị đầy đủ bởi thế hệ đảng viên gạo cội, từng vào sinh ra tử với lý tưởng... Để rồi, họ mang chính cái sở học ấy về xỏ mũi Đảng, xỏ mũi Nhân Dân, xỏ mũi đồng chí của họ và bất chấp cả uy tín, truyền thống...

Thêm nữa, chuyện buôn bán cái giấy đi đường thông qua chứng nhận âm tính đã khiến cho xã hội mệt mỏi chuyển sang kiệt quệ. Thế mà Long, với tư cách một bộ trưởng y tế lại đứng ra hiệp thương cho bè lũ buôn bán bất nhân, buôn que thử đều, tuần hàng Trung Quốc vào Việt Nam, cả bọn nói láo đó là hàng do mình sản xuất, đã thu không biết bao nhiêu tiền trên mồ hôi, nước mắt, máu và sinh mạng nhân dân. Chỉ riêng thời Long làm Bộ trưởng, số người chết do Covid-19 bỗng tăng lên đột ngột và tràn lan. Cái con số hơn 30.000 dân đã vĩnh viễn lìa đời trong vòng chưa đầy ba tháng vì dịch là một con số quá khủng khiếp. Thế nhưng với hệ thống y tế, việc này dường như chẳng may khiến họ chùng tay mà hướng thiện, mọi thứ rối rắm và tệ hại càng thêm tăng.

Hệ thống bệnh viện vẫn ăn như tằm ăn lên, từ viên thuốc cho đến suất cơm của bệnh nhân, từ tấm phim âm bản cho đến vỉ thuốc bảo hiểm, từ phòng ốc, giường bệnh cho đến thiết bị y tế cao cấp... Thử điểm sơ qua, có món nào không bị xào, luộc đủ các kiểu, thậm chí đến dao mổ cũng bị xào, bị luộc đến nỗi người ta phải kêu trời! Thử hỏi, trong bệnh viện, các trí thức trẻ, những bác sĩ mới vào nghề, không có thể đảng, không con ông cháu cha, không có bề trên chống lưng có dám làm điều này không? Và giả sử, nếu những bác sĩ, điều dưỡng trẻ thuộc nhóm không quyền lực mà dám làm những điều trên, thì có lẽ tới lúc ngành y tế nhà nước chuẩn bị phá sản, chuẩn bị xếp vào ngăn kéo lịch sử, dành chỗ cho ngành y tế tư nhân hoạt động với đầy đủ lương tri và năng lực cũng như sự sòng phẳng của nó. Nếu y tế tư nhân cũng giống y tế nhà nước nữa thì dân tộc này đang lâm đại nạn, chẳng có gì đáng nói!

Và đâu chỉ dừng ở văn hóa, y tế, cả giáo dục cũng bệ rạc và tồi tệ chưa từng thấy, tồi tệ nhất là giáo dục sẵn sàng bắt tay với bất kì ngành nghề nào vì đồng tiền. Thử nhìn lại các cô, thậm chí thầy Hiệu trưởng trên đất nước này, có được mấy thầy, cô hiệu trưởng trong sạch, giữ đúng thiên lương nhà giáo? Tôi sợ rằng con số vô cùng bé này sẽ bị chìm khuất trong hàng hàng lớp lớp xấu xa và hoen ố! Thử nhìn lại các lãnh đạo nhà trường, đặc biệt các nữ lãnh đạo ngành giáo dục, có được mấy người không phải cười nói xun xoe tiếp lãnh đạo cấp trên? Không phải bày trò làm duyên, ông ọ trước quan chức cấp trên để được chiếu cố? Hầu như chuyện này, nếu chịu khó quan sát, thì tỉ lệ trong sạch nhỏ chút xíu, tỉ lệ dính chàm vô cùng lớn. Vì sao? Vì cả hệ thống đã nát, vì họ là những đảng viên trẻ, họ đã chính thức qua mặt cha ông của họ và họ thỏa thích ngồi xồm trên lý tưởng của thế hệ cha ông của họ, để phê phởn, để chơi bời, để thỏa mãn bản năng khi mà cái ăn, cái mặc và chỗ ở đã đủ dư dật, đủ thừa năng lượng để rừng mữ.

Khi cả hệ thống trở nên hư hỏng, thì phải xem lại thử hệ thống đó có còn hoạt động theo cơ chế truyền thống, hay là nó đã chuyển sang một cơ chế mới với cái vỏ bọc cũ. Nếu nó hoạt động dựa vào vỏ bọc cũ và phản lại cơ

chế cũ, thì chẳng còn mối nguy nào cao hơn mối nguy này, cách để khống chế nó là thay đổi hệ thống, thay đổi cơ chế và chấn chỉnh guồng máy đúng với bản chất lịch sử của nó!

<https://www.rfvietnam.com>